

בש"פ 4669/15 - יהודה יהושע גליק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4669/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: יהודה יהושע גליק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיקי עמ"ת 21537-05/15 ועמ"ת
58072-05/15 שניתנה ביום 4.6.2015 על ידי כבוד
השופט כרמי מוסק

בשם המבקש: עו"ד יצחק בם

החלטה

1. רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) בעמ"ת 21537-05-15 מיום 4.6.2015, בה דחה בית המשפט את עררו של המבקש, וקיבל את עררה של המדינה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת מ' קסלסי) במ"ת 20926-10-14 מיום 4.5.2015.

2. בתמצית, המבקש נחשד בתקיפת אישה מוסלמית באזור הר הבית במסגרת אירוע שהתרחש ביום 31.8.2014 (להלן: התקיפה), ובשל כך הוטלו עליו מגבלות, בין היתר, החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים להרחקתו מהר הבית עד ליום 18.10.2014. על הרחקה זו הגיש המבקש בקשת רשות לערור לבית משפט זה, אשר נדחתה בהחלטתי מיום 13.10.2014 (בש"פ 6786/14) (להלן: הבקשה הקודמת).

ביום 14.10.2014 הוגש נגד המבקש כתב אישום במסגרתו יוחסה לו התקיפה, וכן הוגשה בקשה להארכת תנאי שחרורו, ביניהם הרחקתו מהר הבית, עד לתום ההליכים נגדו בת"פ 20922-10-14. ביום 22.10.2014 נעתר בית משפט השלום בירושלים לבקשה (מ"ת 20926-10-14), וביום 4.12.2014 נדחה ערעורו של המבקש בבית המשפט המחוזי בירושלים. ביני לביני, ביום 29.10.2014 נורה המבקש במהלך ניסיון התנקשות ביציאתו מן הכנס השנתי של

פעילי הר הבית במרכז מורשת בגין בירושלים, הוא נפצע קשה ונותר נכה (להלן: ניסיון ההתנקשות).

ביום 4.5.2015, בעקבות בקשת המבקש לעיון חוזר, קבע בית משפט השלום בירושלים, שיש לאפשר הקלות מסוימות בתנאי שחרורו של המבקש, בין היתר זכאות לביקור בהר הבית אחת לחודש בתיאום ובאישור המשטרה. על כך הוגש ערר לבית המשפט המחוזי בירושלים, הן מטעם המדינה והן מטעם המבקש. ביום 4.6.2015 דחה בית משפט קמא את ערר המבקש, וקיבל את ערר המדינה (עמ"ת 21537-05-15), והתיק העיקרי נקבע לשמיעה לחודשים דצמבר 2015 וינואר 2016.

3. על החלטה זו נסבה בקשת הרשות לערור שבפניי. לטענת המבקש שלושה טעמים מצדיקים מתן רשות ערר: (א) חשיבות ציבורית למתרחש בהר הבית ולפעילותו של המבקש, בייחוד נוכח ניסיון ההתנקשות; (ב) חשיבות כללית לשאלה – האם חשש מפני הפרות סדר על ידי אחרים, מהווה עילה להרחקת אדם ממקום; (ג) חשיבות כללית החורגת מנסיבות העניין, לשאלה האם קביעת מועד "רחוק" לדיון מהווה שינוי נסיבות כאשר קיימים תנאים מגבילים. בנוסף הצביע המבקש על מספר טעויות שנפלו בהחלטת בית משפט קמא, בין היתר, אי התחשבות בשינויים שחלו בחודשים שחלפו, ואי בחינת האפשרות לאפשר למבקש לעלות להר הבית כשהוא קשור לכסא גלגלים באופן שימנע ממנו "לסכן את ביטחון הציבור".

4. בדומה לבקשה הקודמת שהוגשה לבית משפט זה, גם במקרה שבפנינו מנסה המבקש לשוות לבקשתו זו מחלצות עקרוניות, אולם גם עתה לא שוכנעתי כי לפנינו מקרה מיוחד המצדיק בירור בגלגול שלישי, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה. בית משפט קמא קבע כי לא חל שינוי נסיבות מהותי בעניינו של המבקש. הלה טען בבית משפט קמא, כי הוא מבקש לבקר באופן חופשי בהר הבית כשהוא מצויד במצלמה. בית משפט קמא ראה בכך אינדיקציה כי העורר אינו בגדר מבקר מן השורה במתחם הר הבית וקיים חשש להתלקחות במקום אם יחזור וייכנס למתחם טרם סיום ההליכים בעניינו. איני רואה להתערב במסקנה זו, והשפעת המצב הנפיץ השורר בהר הבית על ההחלטה בעניין תנאי שחרורו של המבקש, אינה חותרת תחת האופי הסובייקטיבי של דיני המעצרים והגבלות בתנאי השחרור, ואינה חורגת מן המידה הנדרשת להגשמת תכליותיהם (וראו החלטותיי בבש"פ 32/15 פלוני נ' מדינת ישראל והאסמכתאות שם (15.1.2015); ובש"פ 6289/14 מדינת ישראל נ' אסרף (29.9.2014)). בנוסף קביעת מועד שמיעת התיק לחודש דצמבר 2015, אינו "מועד רחוק", כטענת העורר, אשר מהווה שינוי בנסיבות, בהתחשב במועדי פגרת הקיץ וחגי תשרי, ובהתחשב ביומנו העמוס של בית משפט קמא.

בשולי הדברים אציין כי בתי המשפט בכלל הערכאות דנו בתנאי השחרור שהוטלו על המבקש שש פעמים טרם הגשת כתב האישום, וארבע פעמים ממועד הגשת כתב האישום, וכעת מתבקש בית משפט זה להידרש לסוגיה בפעם האחת עשרה במצטבר, וזאת בתקופת זמן של פחות משנה.

5. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ה (6.8.2015).

